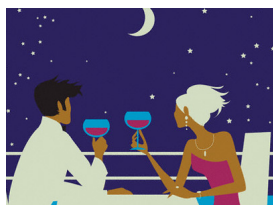

Bữa cơm tối ở Nhà hàng Ly Hôn

Tác Giả: Đ& Quyên

Thứ Tư: 19 Tháng 1 Năm 2011 21:20

Anh cảm thấy chán 10 năm. Giữa hai vợ chồng không còn xúc cảm và hứng thú. Anh ngày càng cảm thấy đời vợ và vợ hầu như chỉ còn là trình diễn và nghĩa vụ. Anh bắt đầu thấy ngán.

Nhất là khi đến vợ và anh nhận thấy một ngày nào đó anh và cô nàng nhốt bám lấy anh. Anh chợt có cảm giác cô ta là mùa xuân thứ hai của anh. Sau nhiều đêm suy nghĩ, anh quyết định ly hôn. Chỉ đáng nhẽ đã trở lại, bình thường, đừng ý đòi hỏi của anh.

Thật tiếc tình hình trở nên như vậy. Sau khi ra khỏi cửa, anh chỉ đã trở thành cá nhân độc lập và tự do. Không hiểu sao, anh bỗng thấy trống trải vô cùng, anh nhìn chằm chằm nói: “Trời ơi trời ơi, hay là đi ăn cơm đã”.

Chỉ nhìn anh nói: “Vâng. Em nghe nói gần đây vợ anh khai trương Nhà hàng Ly Hôn, chuyên phục vụ bữa ăn cuối cùng cho các cặp vợ chồng ly hôn. Chúng mình đến đây đi?”

Anh gật đầu. Hai người, một trước một sau lặng lẽ đi vào Nhà hàng Ly Hôn. Anh chỉ vợ yên vị trong phòng VIP, cô phục vụ đã bước vào nói: “Anh chờ dùng gì?”

Anh nhìn chằm chằm nói: “Em gọi đi.” Chỉ lúc đó anh nói: “Em ít khi ăn nhà hàng, không quen gọi món, anh gọi đi.”

“Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi quy định, bữa này do vợ gọi món hàng ngày người chồng chỉ thích ăn nhậu, và chồng gọi món người vợ thích ăn nhậu. Đây là món “Ký ức cuối cùng.”

“Thôi đừng”, chỉ hỏi món tóc xoa trộn ra sau, nói: “Gà luộc chấm gia vị nước chanh, đậu phụ rán chấm nước mắm nguyên chất hành thái nhỏ, chân giò luộc chấm mắm tôm, rau củ luộc.”

“Anh gọi gì?” Cô phục vụ nhìn anh. Anh sống người. Lặng nhau 10 năm, anh thật sự không biết vợ anh thích ăn món gì. Anh há hốc mồm, người thì ra đời.

“Nhưng món này đẹp rồi, đây là món chúng tôi thích nhậu.” Chỉ vợ chỉ anh thản nhiên cho anh. Cô phục vụ cảm thấy: “Thật tình mà nói, đến nhà hàng chúng tôi ăn bữa cơm cuối cùng, các anh các chị đừng không thử nếm trải. Hay là anh chỉ đừng dùng món “Ký ức cuối cùng” nữa, hãy dùng bữa tối nhà hàng để biết làm cho vợ chồng ly hôn:

Đúng người đúng chỗ. Nhưng người đến đây, không có ai thể chấp nhận của anh này.” Anh chỉ gật đầu: “Đừng”.

Bà a c m t i Nhà hàng Ly Hôn

Tác Giả: Đ Quyên

Thứ Tư: 19 Tháng 1 Năm 2011 21:20

Ch c lát, cô ph c v mang đ n hai su t đ u ng p nh. Trong hai su t có m t su t xanh l , toàn đá đ p v n; m t su t đ t i, còn đang b c khói. “Bà a t i này g i là “m t n a ng n l a, m t n a n c bi n”. M i anh ch th ng th c.” Cô ph c v nói xong lui ra. Trong phòng ăn im ng nh t , anh ch ng i đ i di n, nh ng không bi t nói gì v i nhau.

“C c c c c!” Có ti ng gõ c a nh nhàng. Cô ph c v đi vào, tay b ng chi c khay có m t bông h ng đ t i, nói: “Anh còn nh c nh t ng hoa cho ch đây không?”

Bây gi , khi m i vi c đã k t thúc, không còn là v ch ng, nh ng là b n. B n bè g p nhau vui v i chia tay, anh t ng ch bông h ng cu i cùng đi.”

Ch rùng mình, tr c m t hi n ra c nh anh t ng hoa ch 10 năm v tr c. H i đó, anh ch v a đ n thành ph xa l này, hai bàn tay tr ng, b t đ u xây t m t s không. Ban ngày, anh ch đi tìm vi c làm, ban đêm ch ra hè ph bán qu n áo. Anh vào nhà hàng r a bát. N a đêm m i v đ n gian nhà thuê ch a đ y 10 mét vuông. Đ i s ng kh c c, nh ng anh ch th y vui, th y h nh phúc.

T t Valentin đ u tiên thành ph này, anh mua t ng ch bông h ng đ u tiên, n c m t ch ch y dài trên má vì sung s ng quá. 10 năm r i, cu c đ i đã giàu lên, th mà anh ch l i chia tay nhau. Càng nghĩ, ch càng t i, hai m t ng n l , xua tay nói: “Thôi, thôi, kh i c n.”

Anh cũng nh l i 10 năm qua. Và s c nh 5 năm nay, anh không mua hoa t ng ch . Anh v i v y tay, nói: “Không, ph i t ng.”

Cô ph c v c m bông h ng lên, “xoèn xo t” m t cái, b làm đôi, ném vào c c c a anh ch , m i ng i m t n a. Bông h ng t c kh c hòa tan trong c c.

“Đây là bông h ng nhà hàng làm b ng g o n p, cũng là món ăn th ba g i anh ch . M i anh ch th ng th c. Còn c n gì n a, anh ch c g i t i”. Nói xong, cô quay ng i ra kh i phòng.

“Em... anh...” Anh n m l y tay ch , nói không nên l i. Ch rút m nh bàn tay. Không rút n i, bèn đ yên. Anh ch im l ng nhìn nhau, v n không nói nên l i.

“Ph t!” Đèn đ n t ng m, trong phòng t i om. Bên ngoài vang lên ti ng chuông báo đ ng đ n, có mùi cháy khét l t bay vào.

“Chuy n gì th ?” Anh ch v i đ ng lên.

“Nhà hàng cháy r i, m i ng i ra ngoài mau, mau lên!” Bên ngoài có ng i kêu thét lên. “Anh!” Ch ép vào ng i anh, “em s !”

“Đ ng s !” Anh ôm ch t l y ch , “Em đ ng s , có anh bên c nh. Chúng mình ch y ra ngoài đi.”

Ngoài phòng, đèn đ n sáng tr ng, m i v t nh cũ, không có chuy n gì x y ra. Cô ph c v nói: “Xin l i anh ch , đây là món “S l a ch n t đáy lòng” c a nhà hàng g i t i anh ch .”

Bà mẹ và con trai ở Nhà hàng Ly Hôn

Tên: Giỏi; Quyên

Tháng: 19; Ngày: 1; Năm: 2011 21:20

Anh chồng trở về phòng ăn, ánh sáng chan hòa. Anh cầm tay chị nói: “Vợ à này là số là chuyện này đây lòng của chúng mình thật. Anh chồng thật chúng mình không thể sống thi nhau, ngày mai chúng mình đi đăng ký nhé!”

Chị cười môi: “Anh nói thật lòng đấy chứ?”

“Thật! Anh hiểu rồi.” Cô cười, cho thanh toán.

Cô phớt lờ đi vào, đưa cho anh chị một túi giấy màu hồng rồi nói: “Đây là phiếu thanh toán của anh chị, cũng là món quà của nhà hàng gửi tặng anh chị, gửi là “Phiếu thanh toán vĩnh viễn”, mong anh chị cứ giữ mãi mãi.”

Anh nhìn phiếu, mặt đỏ hoe. “Anh làm sao thế?” Chị lo lắng hỏi. Anh đưa phiếu thanh toán của mình cho chị, nói: “Anh có lỗi với em, mong em tha thứ.”

Chị cầm túi giấy nói: “Mọi gia đình đều có, hai bàn tay làm nên, ba canh ngói chị anh vợ, bốn mùa đến anh giữ gìn sức khỏe, năm tháng săn sóc anh chí tình, sáu mươi mốt già vui vẻ, bảy ngày trong tuần nuôi dạy con cái, tám phần trăm giữ gìn uy tín của anh, chín giờ thì nghỉ ngơi, mười phần trăm làm món anh khoái khẩu, mười năm hao tốn tuấn xuân. Vì ai... Đó là vợ anh”.

“Anh viết về thật đấy. Mười năm qua em thấy với anh quá.” Chị đưa phiếu thanh toán của mình cho anh xem. Anh mở ra đọc: “Mọi mình gánh vác trách nhiệm, hai vai nặng trĩu của đời, ba canh cơm của bên bàn, tứ thời chăm sóc con cháu, vinh nhục biết chia sẻ cùng ai, bốn dâu khóc sâu đuôi mắt, nghĩa vợ chồng gia đình, góp phần công danh con đời công danh, là người phạm tội làm sao mười phần trăm. Lúc nào cũng tận tình với vợ con... Đây là chồng em”.

Anh chị ôm nhau, oà lên khóc thành tiếng.